

Ministeren har foreslaaet den sat op fra 14 til 15 Aar, tror jeg, at de allerfleste Mennesker vil være enige med Ministeren i Betragtningen, at der ikke er nogen Grund til at straffe Børn under 15 Aar for Overtrædelser af den almindelige borgerlige Straffelov, hvor det er forholdsvist alvorligere Forseelser, det drejer sig om, og hvor man derfor er berettiget til at anvende opdragende Foranstaltninger overfor disse Børn. Men lad os tage det Tilfælde, at en ung Herre — man skal jo nævne Ungdommen med Respekt — er ansat som Medhjælper ved en Mælkevogn i en meget ung Alder — ja, jeg ved ikke, nu skal de maaske være noget ældre, saa det Eksempel er maaske ikke saa godt. Men lad os da sige, at han er Medhjælper i en Forretning og bringer Varer ud til Kunderne, det, man i gamle Dage jævnt og populært kaldte for en Bydreng. Han kan godt tjene efter Omstændighederne gode Penge. Hvis han nu behager sig i at køre paa Cykle paa Gangstier hver eneste Dag, siger Betjenten til ham: „Det maa du ikke“. „Jeg er ikke 15 Aar“, siger han, „jeg gør det alligevel“. Saa er man fuldkommen værgeløs overfor den Kavalier efter mit Skøn, idet ingen vil finde paa at foreslaa ham undergivet Værgeraadsbehandling af den Grund, han kan være et udmærket Menneske i alle andre Henseender. Og saadan kan man nævne en Masse Tilfælde fra Særlovgivningen, hvor netop Alderen 14—15 Aar ikke er helt ligegyldig, og hvor de smaa Straffe, der er Tale om i Særlovgivningen, meget vel lader sig anvende og ogsaa vil være virksomhedsfulde overfor det paagældende Individ.

Medens jeg saaledes i Almindelighed er enig med Ministeren i, at det er rigtigt, at man ikke har lavet en særlig Forseelseslov, kan jeg ikke nægte, at der paa forskellige Punkter er gledet Bestemmelser ud, som jeg maaske kunde have ønsket bevaret, men det er for specielt til, at jeg skal komme ind paa det ved denne Lejlighed.

Sammenligner man Lovforslaget med Loven af 1866, vil man se, at Paragraftallet er omtrent det samme: i Loven af 1866 311, i Lovforslaget 319. Jeg skal ikke komme ind paa en Sammenligning mellem Omraaderne for det strafbare. Det er fremstillet tydeligt i Motiverne, og den

højtærede Justitsminister har beskæftiget sig med det i sin Tale, saa jeg finder ingen Grund til at gentage det her og gaar derfor lige til at tage nogle Punkter af de almindelige Bestemmelser.

Dør vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om Spørgsmaalet om Tilregnelighed. Ikke saaledes at jeg tænker paa her at tage hele Tilregnelighedsdiskussionen op, for det vil jo være haabløst, jeg vil kun ganske kort præcisere mit Standpunkt ved at sige, at det forekommer mig, at Højesteretsdommer Olrik har Ret. Han har den Fordel, at han staar alene i Kommissionen, som i øvrigt paa dette Punkt har delt sig i 3 Mindretal, foruden ham et paa 3 Medlemmer, som dog i Hovedsagen er enigt med Højesteretsdommer Olrik, og et paa 2 Medlemmer, det Mindretal, Justitsministeren har fulgt, idet han har indtaget det saakaldte „medicinske“ Standpunkt. Jeg tror, Olrik har Ret, naar han siger, at naar vi staar overfor det Spørgsmaal, om vi skal straffe en Mand, om hvem Lægerne siger, at han er sindssyg, saa er det, der er Tale om her, en Art social Vurdering. Der staar herom i Motiverne til Kommissionsforslaget Sp. 59: „om Gerningsmanden i aandelig Henseende falder indenfor eller udenfor et vist Normalbegreb i Samfundet“.

Det tror jeg er rigtigt, det er det, som netop skal afgøres. Og naturligvis skal Lægerne sige os, om Manden er sindssyg, og naturligvis vil det i de allerfleste Tilfælde betyde, at Domstolen siger: Saa straffer vi ikke den Mand. Det er en ganske given Ting; det er forholdsvist meget faa Tilfælde, der i Praksis vil faa en forskellig Afgørelse, efter som man tager det ene eller det andet Standpunkt. Men jeg tror, at dette at holde fast ved, at det er Domstolen, altsaa enten de juridiske Dommere eller Nævningerne, der afgør, om Straf i dette Tilfælde, overfor dette Individ, vi her ser for os, er paa sin Plads eller ikke, er meget betydningsfuldt. Det er en juridisk Afvejelse, der dør skal finde Sted, det er det, man kalder en social Vurdering af Gerningsmanden. Mindretallet, som Ministeriet har fulgt, taler ganske vist om, at man i engelsk Praksis har sagt, at det beroede paa et Terningkast, om en saadan sindssyg Person blev straffet eller ikke, altsaa paa et rent Tilfælde. Men dette Mindretal siger dog selv, at det i dansk